

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Huic roborandæ veritati sequens adjungitur. Tanti cuiusque refert se à
terra terrahere, quanti ad cælum trahi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

III. PUNCTUM.

NEMO igitur verius Christi ascendenti mysterium assequitur, quam qui veriori desiderio Christum ascendente sequitur: quia cum in omni mysterio non modo Patris aeterni suamve gloriam spectavit Christus, sed ali- quod particulare nostrum bonum, quod voluit etiam à nobis particularim intendi, quid est, quod cogitari possit vel Christo gloriosius vel nobis utilius quam quod ipse Dominus sibi & nobis præfixit tanquam unum finem spectandum? quis autem ille præfixus finis nisi quem ipse designavit, ut **Ubi ille est, & nos simus**, nunc quidem mente & affectu, post verò corpore & effectu, seu præsentia magis effectiva & reali. Sic de te ac de de nobis luculentè Apostolus sequor autem, si quomodo comprehendam in quo & comprehensus sum à Christo Iesu: qua quidem retro sunt obliuiscens, ad ea verò, quæ sunt priora, extendens meipsum, ad destinatum persequor, ad brachium supernæ vocationis Dei in Christo Iesu. Quicumque ergo perfecti sumus, hoc sentiamus. Et post pauca, quibus miserandum eorum statum deploravit qui terrena saperent, sic pergit: **Nostra autem conversatio in Cælis est, unde etiam salvatorem expectamus Dominum nostrum Iesum Christum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ.** O quando erit illa hora? Interim verò nostra conversatio sit in cælis. De hac præclare sanctus Bernardus Sermone quarto: **Vide, inquit, quid sit conversari in uno loco: quam suave sit conversari in cælo, quam gloriosum & utile!** Et verò vide, quam id tibi rarum & infrequens, in cælo conversari! Unde hæc raritas? unde hæc infrequentia? Nimis terrena lapis: pluma infecta luto non potest ita sursum erigi sicut et olaret, si non esset luto- sa, excutere de pulvere, consurge, solve vincula colli tui: & audi sanctum Augustinum: **Ascendamus cum Christo interim corde, ut cum dies eius promissus advenit, sequamur & corpore.** Et paulò post: **si ergo rectè si fideliter, si devotè, si sanctè, si piè Ascensionem Domini celebramus, ascendamus cum illo, & sursum corda habeamus.** Itemque alio consequenti sermone: **Elaboremus ergo carissimi, ut, quemadmodum Dominus hac die, nostro eum corpore ad superna conscendit, ita nos post illum quomodo possumus,**

spe ascendamus, & corde sequamur. Ipso affectu pariter & profectu ascendamus post illum, etiam per vitia & passiones nostras. Si utique unusquisque nostrum subdere eas sibi studeat, ac super eas stare consuecat, ex ipsis sibi gradum construit quo possit ad superiora condescendere. Elevabunt nos si fuerint infra nos. De vitis nostris **schalam nobis facimus, si vitia ipsa calcamus.**

O quæ divina bonitas, quæ de malis nostris tanta bona eliciat! quis se audeat ab hac ascensione mentis excusare, cum nullus sit qui vitia non habeat per quæ possit ascendere!

Videnda sunt quæ hac tota proponuntur hebdomade; quorum omnium hic unus & idem finis: ad quem vehementius etiam excitandum adhiberi potest & hæc veritas.

Tanti cuiusque refert se à terra retrahere, quanti ad cælum trahi.

Ratio est, quia tanti refert impedimentum boni possidendi tollere, quanti bonum ipsum possidere.

Cum videlicet alioquin nisi sublatis illis impedimentis vix aut ne vix tale bonum acquiri possit. **Vsquequò marceus ignavia, & non intratis ad possidendam terram, quam Dominus Deus Patrum vestrorum dedit nobis? sic Jolue concitabat suos ad excutiendam illam ignaviã, quæ tali obstabat bono possidendo. Sed se à terra retrahere, hoc est tollere impedimentum cæli possidendi, seu divinæ attractionis ad cælum desiderandum & possidendum.**

Licet enim multa sint quæ sese opponant; aut potius licet unum in lethali peccato versetur obstaculum: tamen vel illa omnia, vel hoc unum lethale, quod cælesti obstat bono, sic referuntur ad amorem terrenorum, tanquam ad singularem cæli obicem, ut illo amore sublato vel mitigato, dicantur cessare cætera; vel quia terrenus ille amor, quicquid est illud impedimenti, complectitur; vel quia peccati labes inde damnosior effluit; vel quia cum humanus animus omni vacare affectu non possit, quaratque sibi semper aliquid, quo vel possidendo vel inquirendo se occupet, quando sentit se terrenis exiit curis, tum facile se divinis admiscet: vel quia cum secundæ sive sequentes gratiæ semper à nobis exigant, ut primis obsecundemus, sitque illa

Ioan. 17.

Phil. 3.

Serm. 4. in Asc. Dom.

Is. 12. Ser. 175. de Temp.

Serm. 176. de Temp.

Ma prima gratia quâ provocamur in melius, ut à terrenis recedamus: sic proinde fit, ut ille terrenorum recessus sit accessus ad cœlum; neque aliter accedendi fiat potestas, quàm recedendo; quia sic est statuta divinitus via, quam prætergredi nefas sit & præcipitium. Unde beatus Job: *Vestigia ejus secutus est pes meus, viam ejus custodivi, & non declinavi ex ea.*

Denique quocumque intelligatur modo, sic Scripturæ penè omnes, quando de cœlis agitur, de terra primum loquuntur; quando ad cœlestem nos excitant assequendam beatitudinem, à terrenis antè nos evocant cupiditatibus, ut evidenter liqueat hoc unum interesse obstaculum, quò sublato cœlum teneatur. *Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui. & veni in terram quam monstrabo tibi. CONSIDEREMUS,* inquit sanctus Ambrosius libro de Abraham Patriarcha, *ne forte hoc sit exire de terra sua, de hujus terra, hoc est, de corporis nostri quadam commoratione egredi, de qua exiit Paulus, qui dixit, nostra autem conversatio in cœlis est. Quod aperte declarat Apostolus, sic de illo ipso Patriarcha; Fide, inquit, demoratus est in terra repromissionis tanquam in aliena, in casulis habitando cum Isaac & Jacob cohereditibus repromissionis ejusdem. Expectabas enim fundamenta habentem civitatem, cujus artifex & conditor Deus. Id est, idcirco sic illi Patriarchæ sua deseruerant, ut quæ sibi à Deo essent promissa, consequerentur, quia sic Deus jussit, & quia sic figurabatur delerenda esse vel effectu vel affectu terrena nostra, ut promissis cœlestibus perfruamur.*

Quod & confirmat exemplo cæterorum omnium veteris testamenti Principum ac virorum, qui fide illustriores habentur, quibus dignus, inquit, non erat mundus, ac proinde à patria libentes exulabant, ut meliorem invenirent, nempe cœlestem: Quos inter eximius Moyses, *grandis factus negavit se esse filium filia Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quàm temporalis peccati habere jucunditatem, majores divitias aestimans thesauro Ægyptiorum, improparium Christi: aspicebas enim in remunerationem. Quasi diceret, sic videbat contemptu temporaliū, remunerationem promerendam.*

Sed quid umbram & figuram consecramur, cum ipsa lux & veritas Christus Dominus tam aperte se prodatur, ut alterum ex altero

Haynesive Paris II.

suadeat, *Nolite, inquit, thesaurizare vobis thesauros in terra, thesaurizate autem vobis in cœlo. VAD E, vende qua habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in cœlo. Quod cum Adolescens, cui loquebatur, renuisset; tum Jesus Discipulis suis: Filii quam difficile est confidentem in pecuniis in regnum Dei intrare! Facilius est camelum per foramen acus transire quàm divitem intrare in regnum Dei, nempe affectu suis bonis adherentem; quo affectu deposito, quàm facile protinus & perivium reddatur illud regnum, & jam ante dixerat docendo, Beatos esse pauperes quorum esset regnum cœlorum, & consequenter confirmat, dum ait Petro inquirenti, quid sibi relinquenti omnia futurum esset: Amen dico vobis, nemo est qui reliquerit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut filios, aut agros propter me & propter Evangelium, qui non accipiat centies tantum, nunc in tempore hoc; & in seculo futuro vitam æternam.*

De quibus Domini verbis fusè in 4. parte, tota hebdomada 17. ubi ex multis propositis Veritatibus, hæc viderentur præsentī argumento commodiores.

Hoc amanti cœlum paupertas est: quod amanti terram, divitiæ.

Quantò id minus verum putant divites quod de ipsis Christus dixit, tantò id magis verum est putandum.

Non fit à Christo divitibus difficultas regni cœlorum, sed illam sibi faciunt divites contra ipsum Christum.

Quanta est facilitas divitiarum ut amentur, tanta est difficultas divitum ut salventur.

Quantumcunque sint necessaria & licita divitiæ, nunquam tamen est necessarium & licitum, velle esse divitem, sicut omnes volunt.

Vix se ullus talem putat divitem, qualis in Evangelio improbat; Et vix tamen ullus est qui non sit talis.

Nempe affectu omnes nimio suis adherent commodis vel deliciis, sub prætextu quodam necessitatis, unde est illud impedimentum cœli possidendi, de quo hic agitur, & ad quod auferendum concluditur:

Tanti ergo refert cuiuscunque nostrum se à terra retrahere, quanti ad cœlum trahi. Quæ

X x

quidem

Matth. 6.
Ibid. 19.

Marct. 10.

Job. 23.

Gen. 12.

Gen. 1.

Hebr. 11.

Ibid.

quidem uberius ex Apostolicis scriptis, & sanctorum Patrum sententiis illustrari possent: sed Christus hodie praesertim audiendus: ac propterea sequens etiam Veritas erit opportuna:

Sedentem in caelo Christum, & inde nobis loquentem non audire, periculosius est, quam dum in terris loqueretur.

Hebr. 12.

HOC IPSUM EST QUOD PROPONIT APOSTOLUS: *Videte ne recusatis loquentem. Si enim illi non effugerunt recusantes eum, qui super terram loquebatur: multo magis nos qui de caelis loquentem nobis avertimus.*

Id est, si consideremus illos qui olim in deserto sibi loquentem Deum saepe recusarunt; sive illos qui Christum Dominum in Palaestina praedicantem repudiarunt, non est dubium quin utrique graviter peccaverint, ac meritis peccati poenas dederint: sed id certum nobis esse debet, nos multo gravius peccaturos & puniendos fore, si de caelis modo loquentem nobis Christum avertimus.

Ratio est, quia tanto gravius est peccatum eorum, qui loquentem sibi Christum recusant, quanto magis cognoscitur Christus esse Deus. Sed cum de caelis modo nobis loquitur, magis cognoscitur esse Deus, quam cum in terris loqueretur.

Ergo nos gravius & peccabimus & puniemur, si loquentem nobis Christum avertimus aut recusamus. Seu quod idem est, ergo id periculosius ad peccatum atque ad poenam, quam dum olim loqueretur & recusaretur.

I. PUNCTUM.

Quando Theologi tractant de objecto, quod vocant formale fidei, quo tanquam motivo firmissimo innituntur ad credendum, una voce omnes affirmant cum sancto Thoma, non esse aliud quam ipsum Deum, ut est prima & infallibilis veritas, quae nec decipi cogitando, nec loquendo potest decipere. *Nihil credimus, inquit sanctus Doctor, nisi quia Deus revelavit:* At quando etiam scimus aliquid divinitus revelatum, id tam certo debemus credere, quam certum est nihil aliud fide divina credendum esse. *Leo*

2. 2. q. 1.
a. 1.

rugiet, quis non timebit? Dominus Deus locutus est, quis non prophetabit? Quasi Propheta diceret, sicut statim ad leonis rugitum timent omnes; sic ad Deum loquentem minas, flagella, caedes, & adversos quoscunque casus, licet a sua bonitate multum alienos, tam certo tamen timendum est id futurum quod dixit, unde infidelitatis peccatum, quo se loquenti quis opponit Deo, & quod prima contradicit veritati, grave profecto peccatum est, graviusque poena dignum; sed cum peccati, poenaeque gravitas major aut minor esse possit ex variis, qui circumstant, peccatum casibus: tanto erit peccatum illud gravius, quanto quis magis scire poterat Deum esse qui loquitur, & cui loquenti resistit.

Sunt enim alia alia notoria signa; *Signatum est super nos lumen vultus tui Domine*, ait Propheta Regius, id est, omnes hoc signum habent a naturali lumine, quod sit Deus, & quod sit colendus: ac propterea nullus excusari potest ab aliquo Dei cultu. Sed cum ad illud rationis lumen magis illustrandum accedunt alia, sive a creaturis, sive a Deo; sive ex mirandis naturae effectibus, sive a stupendis supra naturam signis; tunc illi minus excusantur magisque peccant, qui clarius Deum vident, nec tamen consentiunt: Unde ex Gentilibus illi perfidiores, qui doctiores: supra Gentiles vero Judaei nequiores, & ex Judaeis illi miserimi, qui erant beatiore ex praesentia colloquioque Christi Domini, cujus doctrinam respuerant, mores contempserunt, vitam sustulerunt, *qui & Dominum occiderunt Iesum & Prophetas*, inquit Apostolus, *& nos persecuti sunt, & Deo non placent, & omnibus hominibus adversantur, prohibentes nos Gentibus loqui ut salva fiant, ut impleant peccata sua semper: pervenit enim ira Dei super illos usque in finem.*

Quale est enim illud incredulitatis portentum non illi credidisse, cujus Divinitatem antiqua denunciarant oracula, nova in dies probabant signa, Daemones expulsi corporibus loquebantur, caeli, aquae, terra, totus universum orbis confitebatur, ipse denique sanctitas vitae & doctrinae palam demonstrabat! Quam dura illi cervice & incircumcisis cordibus, qui tanta obfisterent crudelitati! Cui crederent nisi loquenti Deo: Quem vero Deum esse credent, nisi qui divina patrat opera, Deum ut se testetur esse? unde & illis dice-

Amos 3.

1. Thess. 2.

3. p. q. 4.

a. 4.

1. Pet.